

^{др. сн}
~~В самото, другари, в горах и в долините,~~
~~въздишаша думата като змея, що вълнува~~
и гнявъ душата му разпъваше, навъсиль
желото му. За път другаринъ не потръсиль
и тръгна въ мрачини съ приведна глава
вървеше мълкомъ той. Загльхна и мълва,
изчезнаха таме и огньовете буйни
во пропастьта. Едвамъ, понявгѣ шумно струйний
потокъ обади се отъ бързей и се пакъ
вмигъ притаи, като на някого си знакъ
да подаде, да го предварди отъ неверна
превара. Глухо се въ мълчанието черно
отйекватъ стъпките на коня. Отъ брега
ронливъ понякога, отъ спrepната нога
отпратенъ, камъкъ се претъркули унесенъ
на долу. . . . Закъснялъ и чакъ сега надвесенъ
задъ срещни върхове, огре отъ небеса
и метна месецътъ надъ сънни дървеса
сребристия си плащъ — задипли го въ листата,
и надъ самотните поленки изъ гората
разтури сенките, сгъстени върху тяхъ.
Отъ пръвъ сънь сепната, гората съ трепетъ плахъ
зашепна. На саме во нощний мракъ оставенъ,
далечъ отъ врявата Младенъ вървеше съ бавенъ
ходъ по извития и стръменъ горски пътъ,
а тъмна буря се въ младата му гръдь
събираше и гмежъ отъ мисли се рояха
въ умътъ му: пръсвани те въ мигъ се пакъ беряха —
тъй както, привечеръ на слънце, пъргавъ рой
мушици се виждъ предъ пътника и той
замахне ли съ ръка — те повече налитатъ,
и като мрежа се предъ погледа му сплитатъ;
та и когато чакъ подъ сянка се закрий,
догадливия рой предъ него пакъ се вий
и дълго въ пътя го на мира не оставя . . .

И спираше се той замаянъ, и въ забрава
замахваше съ ръка, като предъ някой врагъ
невидимъ, а следъ мигъ повличаше се пакъ

